

האברכים היקרים השרויים בצום עמלים להשתלט על הצפיפות ולהבקיע דרך בין קהל האלפים. ההמונים הבינו מיד במי המדובר, רבה של ירושלים רבנו זי"ע"א על אף חולשתו הגיע לרחבת הכותל המערבי כדי להשתתף בתפילה.

רבנו פוסע שחוח ושבור כשהוא מתלווה ע"י חברי בית הדין, הנה הגאון רבי משה נחום וואלנשטיין שאין לו בעולמו של הקב"ה, אלא תורה ותפילה בלבד, הנה הגאון רבי מרדכי ליב רובין אשר חכמת אדם תאיר פניו, והנה הגאון רבי יצחק פרענקיל שיודעו מונים בו כל המעלות שמנתה תורה בדין אמת. ומראה כולם כמלאכי שמים. הנה עוברים הם בין שורות ילדי התשב"ר, ורבנו כולו מתרגש כאילו אומר הרי בשבילכם בלבד כל החרדה הזאת... כהרף עין מרמז רבנו לרבי ישעיה להמשיך, וזעקה איומה נשמעת, אלפי פיות שואגים ממעמקים קראתיך ה', ירושלים הרים סביב לה – לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים – גם אחרי סיום כל ספר תהלים ו"הי רצון" שאחריו, לא נפסק קול התפילה, לפי הוראת רבנו אומרים בדקות האחרונות לפני ערבית את הסליחה אזכרה אלקים ואהמיה וכו' עיר האלקים מושפלת עד שאול תחתיה וכו'.

תייר חרדי מחו"ל שנקלע באותו יום לכותל המערבי משתומם צום בחדש אדר הכיצד? אך על אתר הוא נענה ודוקא ע"י כמה מילדי התשב"ר: "כך גזר רבנו יחד עם זקן גאוני ירושלים מרן רבי יצחק ירוחם דיסקין ובצירוף בית דינם הגדול – היום הזה נוסדה בירושלים הרבנות הראשית לא"י רבותינו רואים במוסד זה יצירת גוף תורתי רפורמי בארץ הקודש להתאמת מצוות התורה לרוח הציונות, ואסון רוחני לעתיד היהדות החרדית, תענית היום נגזר על הצלת קיום התורה..."

ואמנם מיום הכתרתו ראה הרב קוק את עצמו כאילו וכביכול הוא באמת פטרונה של ירושלים וארץ ישראל כולה, ועמל מאז כדי לתקן את תדמיתה כלפי מחללי הדת, עד שבמשך הזמן נעשה הוא עצמו לאבן נגף ליהדות החרדית. כאשר באותה שנה הצליחה היהדות החרדית בירושלים להשיג רשיון משלטונות המנדט ליסוד שחיטה נפרדת, אחרי שגם "ועד השחיטה" הכללי בעיר התחבר לרבנות הציונית, התייצבו הרב קוק עם חברי "הרבנות הראשית" לפני מושל המחוז והציעו להעביר את כל עניני השחיטה לידי ה"ועד הלאומי", ובלבד לא להעניק את הרשיון. הרשיון עוכב עד לשנת תרפ"ד. אך גם אז עשתה הרבנות הציונית הפרעות שונות עד כדי שכירת בעל אגרופים להכאת השוחטים והמשגיחים, ורק הופעתו של רבנו בעצמו בית השחיטה מעוטף בטלית ותפילין מנעה שפיכת דמים.

אותו ענין קרה גם בשנת תרפ"ב כשהתייצבה משלחת היהדות החרדית לפני מלך העתונות הבריטית הלורד נורטקליף, ה"רבנות הראשית" השתתפה אז באופן

ישראל מאיר הכהן
מח"ס
התנ"ך חיים, ומשנה ברורה
ראשון, פקד חידוש

စံပြရက် ကာလက ချိတ်ဝ ဇွန်က

[illegible]

הזמן, ירצא מאיך חבה

מכתב תוכחה מבעל ה"חפץ חיים"
על השמצותיו של עתון "קול יעקב" כנגד מנהיגי היהדות החרדית

פעיל בהשמצות, ובטאונה "קול יעקב"⁵³ לא נמנע להתיר במפורש את דמו של מארגן המשלחת הקדוש רבי ישראל יעקב דיהאן זק"ל.

אך גם היהדות החרדית לא טמנה ידיה בצלחת, רבנו ובית דינו וחכמי התורה בירושלים הזעיקו את יהדות הגולה על האשרה שנטעה בירושלים, גדולי ישראל בעולם כולו הצטרפו למחאה נמרצה, ובפולין מטרפולין של היהדות העולמית נעשו הכנות לשיגור משלחת נכבדה לא"י כדי לעמוד על המצב מקרוב.

חודש בלבד לאחר יסוד "הרבנות הראשית" בשושן פורים תרפ"א, יצא לא"י הרבי מגור הגה"ק רבי אברהם מרדכי אלטר גדול מנהיגי היהדות החרדית בפולין, עוד בהיותו בחו"ל התריע על ספרי הרב קוק ושיטתו, וכאשר גיסו הגה"צ רבי צבי חנוך מבענדין כתב פעם על כך לאחד מחסידי גור בא"י שהיה מבאי ביתו של הרב קוק, הוסיף על המכתב גם האדמו"ר בעצמו:

ד' משפטים תרפ"א

לכבוד אהו' ידידי הרה"ח יקר ונעלה מ' הירש דוד הירשביין שי'.

יקרותו קבלתי ושלחתי לכ"ק גיסי מרן שליט"א, והנה כאשר כ"ת מאוהביו של הרב הגאון הרא"י קוק שליט"א, צדיק לראות שיבטל דעתו מפני דעת הרבים, כי כל הגדולים בפה מרעישים על חיבוריו כי יכולים ח"ו לעשות קלקול גדול בעולם ר"ל, והנה כתבתי כן להרב בעצמו, גם בקשתנו אדויתו כאשר ביקש, והנה תראו שיהי' שלו', כי מלבד שגדול השלו' הנה רצוני ליסע לאה"ק וגם זה לנגדינו כי האיך נוכל ליסע לסלע המחלוקת רח"ל, ע"כ תראו נא שיהי' שלו', והנה כ"ת כתב לי אשר ה"ר ישראל משה ראזענטאל החו"ש אתו, ולפלא שאינו כותב לי שום מכתב נא להודיעני מה זאת, מאת ידידו אהובו דו"ש וכא"ל מברכו שיוושע בכ"ט.

חנוך צבי

מכתבו של האדמו"ר מגור

ב"ה ה' לסדר כי השוחר יעור פקחים

גם אני דו"ש ידידי הרה"ד נ"י. כנים דברי גיסי שי' מעל"ד — ויותר ממה שכתוב הקולות נשמעים על חיבורים כאלה המערבים רע בטוב, וחושך באור ואומרים לרשע צדיק אתה — האמנם הותרה כלאים בלבושי כהונה — אך בזמן בהמ"ק ובשעת עבודה ובלבוש החיצון ובגזה"כ, אולם עירבוב בדעת ובהנפש הפנימי — בזה א"א לאור וחושך לשמש כאחת. בטח ראית דברי אמוז"ל בשפת אמת פ' קדושים שנת תרנ"ה בפ"י יכול כמוני — וכבר הוזהרנו לבל להתחבר לרשע אפי' לדבר מצוה, לזאת רק יתפרדו מפועלי און, ויקבלו דברי